

บทที่ 4

วิเคราะห์ประเด็นทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุน และส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ในการวิเคราะห์ประเด็นทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุนและส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises : SMEs) นั้น ผู้เขียนจะได้ทำการวิเคราะห์ถึงประเด็นกฎหมายการขอและการให้การส่งเสริมการลงทุน ใน SMEs ประเด็นกฎหมายในเรื่องการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ SMEs และประเด็นกฎหมายในเรื่องนิยามของ SMEs ดังจะกล่าวต่อไปนี้

4.1 ประเด็นกฎหมายการขอและการให้การส่งเสริมการลงทุนใน SMEs

ประเทศไทยได้กำหนดให้ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้ได้รับการส่งเสริม ต้องยื่นคำขอรับการส่งเสริมต่อสำนักงาน ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและแบบที่เลขากิจการกำหนด พร้อมด้วยโครงการลงทุนที่ขอรับการส่งเสริม ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องเป็นบริษัท มูลนิธิ หรือสหกรณ์ที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นการขอรับการส่งเสริมก่อนจัดตั้งเป็นบริษัท มูลนิธิ หรือสหกรณ์ ให้กระทำได้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและแบบที่กำหนด ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.2520 มาตรา 17 และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือองค์การเอกชน ที่ประสงค์จะขอรับความช่วยเหลือ ส่งเสริม หรือสนับสนุนจากกองทุน ให้ยื่นคำขอต่อสำนักงาน หรือสถาบันการเงินที่คณะกรรมการบริหาร โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมอบหมายให้เป็นผู้จัดการกองทุน หรือส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจที่คณะกรรมการบริหาร โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมอบหมาย แล้วแต่กรณี พร้อมด้วยรายละเอียดแสดงแผนงานและโครงการที่จะดำเนินการ การขอและการให้ความช่วยเหลือ การส่งเสริม หรือการสนับสนุน ตลอดจนคุณสมบัติของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือองค์การเอกชนที่มีสิทธิขอความช่วยเหลือ ส่งเสริม หรือสนับสนุนให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543 มาตรา 42

เครือรัฐออสเตรเลีย มีนโยบายส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ โดยเฉพาะธุรกิจขนาดย่อม ซึ่งมีมูลค่าการลงทุนน้อยกว่าล้านเหรียญออสเตรเลีย ให้สามารถเข้ามาลงทุนได้โดยไม่ต้องขออนุญาตก่อน อย่างไรก็ตามก็มีธุรกิจบางประเภทที่ได้กำหนดเงื่อนไขพิเศษสำหรับนักลงทุนต่างชาติ และต้องยื่นเสนอขออนุญาตรัฐบาลก่อน แบ่งเป็นประเภทหลัก ได้แก่ ธุรกิจที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ ธุรกิจด้านการเงิน การสื่อสาร การบิน ทำอากาศยาน การขนส่งสินค้า หนังสือพิมพ์ ธุรกิจที่รัฐบาลออสเตรเลียกำหนดให้ต้องยื่น Proposal เสนอขออนุญาตก่อน สำหรับเครือรัฐออสเตรเลียไม่มีกฎหมายเฉพาะที่ช่วยส่งเสริม SMEs หรือองค์กรที่ทำหน้าที่ในการส่งเสริม SMEs โดยตรง แต่การส่งเสริม SMEs ของออสเตรเลียมีเป็นลักษณะการสร้างโครงการโดยหน่วยงานที่ให้บริการด้านต่างๆ แก่ภาคธุรกิจ เช่น กฎหมายบริษัท ค.ศ. 2001 (Corporation Act 2001) ได้กำหนดถึงสิทธิประโยชน์ของธุรกิจขนาดเล็กในการจัดตั้งบริษัทและบริหารจัดการบริษัท โดยการลดเงื่อนไขการปฏิบัติตามกฎหมายบางประการเพื่อให้การบริหารจัดการของธุรกิจนั้นมีความคล่องตัว และลดต้นทุนในการดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎหมายจัดตั้งกองทุนร่วมพัฒนา ค.ศ.1992 ซึ่งได้กำหนดให้มีโครงการกองทุนร่วมพัฒนา(Pooled Development Funds : PDFs) ขึ้นเพื่อให้การส่งเสริมและสนับสนุนทางการเงินในรูปแบบของทุนเรือนหุ้นแก่ SMEs กฎหมายภาษีสินค้าและบริการ (Goods and Services Tax Act 1999) ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อเอื้อประโยชน์ทางด้านภาษีให้แก่ธุรกิจขนาดเล็ก

สาธารณรัฐสิงคโปร์มีนโยบายส่งเสริมการลงทุน โดยนวัตกรรมแห่งสาธารณรัฐสิงคโปร์ (SPRING: Standards, Productivity and Innovation Board of Singapore) ได้จัดตั้งโครงการส่งเสริม SMEs หลายโครงการ เช่น การเริ่มต้น (Starting Up) โดยการส่งเสริมทางภาษีอากรให้สิทธิแก่ธุรกิจที่เพิ่งเริ่มต้นดำเนินกิจการ หักลดหย่อนภาษีในอัตราที่กำหนด ให้ความช่วยเหลือทางการเงินในขั้นต้น การจัดการ เงินทุน การตลาดและให้คำแนะนำทางธุรกิจ กระตุ้นความก้าวหน้าของนวัตกรรมด้านเทคโนโลยีควบคู่ไปกับความเข้มแข็งทางทรัพย์สินทางปัญญาการเพิ่มศักยภาพทางธุรกิจด้านบุคลากร ฝึกอบรมผู้ประกอบการ การเพิ่มศักยภาพทางธุรกิจ (Building Capabilities) ด้านการบริการ ด้านนวัตกรรม ด้านประสิทธิภาพการผลิต ด้านการเงิน เป็นต้น สำหรับสาธารณรัฐสิงคโปร์ไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริม SMEs ไร่โดยเฉพาะ แต่กระทรวงการคลัง (Ministry of Finance) ได้กำหนดอัตราภาษี และสิทธิประโยชน์ทางภาษีซึ่งสามารถส่งเสริมภาวะเศรษฐกิจได้เป็นอย่างดีโดยสิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับ SMEs

สาธารณรัฐฝรั่งเศส มีนโยบายส่งเสริมการลงทุน โดยหน่วยงานสาธารณรัฐฝรั่งเศส สนับสนุนโครงการต่าง ๆ ที่มีองค์ประกอบดังนี้ การลงทุนและการสร้างงานโดยบริษัทขนาดใหญ่ ในภูมิภาค ท้องที่ที่มีความค้อยโอกาสในเชิงเศรษฐกิจและพื้นที่ที่อยู่ในระหว่างการฟื้นฟูหรือ

พัฒนาทางอุตสาหกรรมตามที่แสดงอยู่ในแผนที่ซึ่งอนุมัติโดยคณะกรรมการยุโรปสำหรับแต่ละประเทศสมาชิก (Regional Aid Zones Map) การให้เงินอุดหนุน (Subsidies) การยกเว้นภาษี เช่น การยกเว้นภาษีชั่วคราวจาก Contribution Economique Territorial (CET) เป็นระยะเวลา 5 ปี สำหรับบริษัทที่จัดตั้งหรือขยายการดำเนินงานหรือเข้าครอบครองกิจการ ธุรกิจที่มีปัญหาในพื้นที่ที่ระบุไว้ สินเชื่อด้านภาษี เป็นต้น โดยสาธารณรัฐฝรั่งเศสมีนโยบายสนับสนุนการลงทุนสำหรับกิจการกลุ่ม SMEs ความช่วยเหลือทางการเงินที่ได้รับจากแหล่งต่าง ๆ เหล่านี้จำนวนรวมของเงินช่วยเหลือเหล่านั้น จะมีกำหนดสูงสุดที่อนุญาตให้ได้เพื่อการสนับสนุนการเริ่มต้นธุรกิจสร้างงานการลงทุนและการพัฒนาธุรกิจซึ่งกฎหมายของสหภาพยุโรปกำหนดว่าการสนับสนุนเป็นการสร้างสิ่งจูงใจเพื่อการลงทุนซึ่งจะต้องมีการยื่นขอรับความช่วยเหลือก่อนการดำเนินโครงการ ฝรั่งเศสมีกฎหมายส่งเสริมธุรกิจ EMEs โครงสร้างทางกฎหมายในการจัดตั้งบริษัทในประเทศฝรั่งเศสมีอยู่หลายรูปแบบแต่โครงสร้างประเภท Limited Liability Company (LLCs) เป็นโครงสร้างที่มีอยู่มากที่สุด

ประเทศญี่ปุ่น มีนโยบายในการพัฒนา SMEs ที่สำคัญ คือ การให้การสนับสนุนการสร้าง ความเข้มแข็งให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมด้านรากฐานของธุรกิจ การลดอัตราภาษีเงิน ได้นิติบุคคล การขยายโอกาสของ SMEs ในการได้รับการสั่งซื้อสินค้าจากหน่วยงานราชการ ให้ คำปรึกษาโดยศูนย์ให้คำปรึกษาในการดำเนินธุรกิจในหอการค้า และอุตสาหกรรม การขยายขีด ความสามารถในการด้านเทคโนโลยี เพื่อช่วยเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันกับตลาดต่างประเทศ การช่วยเหลือในรูปแบบการให้กู้ยืมหรือการค้ำประกันของสถาบันการเงินของรัฐ การให้การ สนับสนุนการพัฒนาการทำธุรกิจต่างประเทศ การพัฒนานวัตกรรมและการจ้างงาน การสนับสนุน การสร้างธุรกิจการก่อสร้างของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยการจัดให้มีโครงการที่ เรียกว่า “Construction Enterprise Partnership Frontier Program” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความ ร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการสร้างสิ่งปลูกสร้างและส่งเสริมให้มีแรงงานผู้ที่มีฝีมือเข้ามาช่วย พัฒนาธุรกิจด้านการก่อสร้างของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการเติบโตยิ่งขึ้น เป็นต้น ประเทศญี่ปุ่นมีกฎหมายสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม คือ Small and Medium-sized Enterprise Basic Act ฉบับแก้ไขปี พ.ศ.2542 โดยกฎหมายฉบับนี้ได้วางนโยบายหลักในการ ส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยการส่งเสริมนวัตกรรมทางธุรกิจและการ ริเริ่ม SMEs (การส่งเสริมนวัตกรรมทางธุรกิจ) การสร้างความเข้มแข็งของธุรกิจพื้นฐานของ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมการได้มาของทรัพยากรทางธุรกิจ รัฐจะต้องพัฒนาระบบเพื่อช่วย SMEs ในการจัดหาแหล่งข้อมูลทางธุรกิจโดยการให้ข้อมูลและคำแนะนำตามที่ SMEs กำหนด (ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความสัมพันธ์ทางธุรกิจและสหกรณ์) การปรับตัวให้เข้ากับการ

เปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจหรือสังคม การอำนวยความสะดวกในการจัดหาเงินทุน และการเพิ่มทุน (อำนวยความสะดวกในการจัดหาเงินทุน)

แนวคิดเรื่องแรงจูงใจ ความต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement) นักลงทุนที่มีความต้องการที่จะได้รับผลประโยชน์สูงสุดในการลงทุนโดยคาดหวังผลประโยชน์ที่ได้รับ จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต

แนวคิดในการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุนการลงทุนมีส่วนช่วยในการพัฒนาประเทศเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการลงทุนทำให้เกิดการผลิตสินค้าและบริการ การจ้างงาน เทคโนโลยีที่ก้าวหน้าทันสมัย การไหลเวียนของกระแสเงินตราต่างประเทศส่งผลให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศเจริญก้าวหน้า

เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.2520 มาตรา 17 ที่ให้ผู้ที่ประสงค์จะเป็นผู้ได้รับการส่งเสริม ต้องยื่นคำขอรับการส่งเสริมต่อสำนักงาน ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและแบบที่เลขาธิการกำหนด พร้อมด้วยโครงการลงทุนที่ขอรับการส่งเสริม โดยผู้ได้รับการส่งเสริมต้องเป็นบริษัท มูลนิธิ หรือสหกรณ์ที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น จะเห็นได้ว่าผู้ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจำกัดแต่บริษัท มูลนิธิ หรือสหกรณ์เท่านั้น ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อ SMEs ในการขอรับการส่งเสริมการลงทุน เป็นการกีดกันวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ไม่เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาล ดังที่ได้กล่าวไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564) ซึ่งมีวิสัยทัศน์สู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน โดยเศรษฐกิจมีความสามารถในการแข่งขันสูงสามารถสร้างรายได้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศสร้างฐานเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนาคต และเป็นจุดสำคัญของการเชื่อมโยงในภูมิภาค การค้า การลงทุน และการทำธุรกิจ มีบทบาทสำคัญในระดับภูมิภาคและระดับโลก เกิดสายสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการค้าอย่างมีพลัง และตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543 มาตรา 42 ที่ให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้รับการส่งเสริมและการสนับสนุนของรัฐ เหมือนกับสาธารณรัฐฝรั่งเศส และประเทศญี่ปุ่น ที่มีกฎหมายสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีการส่งเสริมการลงทุน โดยการส่งเสริมนวัตกรรมทางธุรกิจ การสร้างความเข้มแข็งของธุรกิจพื้นฐานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจหรือสังคม การอำนวยความสะดวกในการจัดหาเงินทุนและการเพิ่มทุน ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดเรื่องแรงจูงใจที่ผู้ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement) นักลงทุนที่มีความต้องการที่จะได้รับผลประโยชน์สูงสุดในการลงทุนโดยคาดหวังผลประโยชน์ที่ได้รับ จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต การลงทุนมีส่วนช่วยในการพัฒนาประเทศเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการลงทุนทำให้เกิดการผลิตสินค้าและบริการ การจ้างงาน เทคโนโลยีที่ก้าวหน้า

ทันสมัย การไหลเวียนของกระแสเงินตราต่างประเทศส่งผลให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศเจริญก้าวหน้า

ดังนั้น ผู้เขียนจึงเห็นว่าหากได้มีการส่งเสริมการลงทุนโดยเพิ่มประเภทกิจการ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ SMEs ที่เป็นผู้ประกอบการรายเดียว หรือเป็นห้างหุ้นส่วน หรือวิสาหกิจชุมชน รวมไปถึงกลุ่มวิสาหกิจและองค์กรเอกชน ก็จะเป็นการสอดคล้องกับการส่งเสริมของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ที่ให้สิทธิในรูปของวิสาหกิจ กลุ่มวิสาหกิจ และองค์กรเอกชน

4.2 ประเด็นกฎหมายในเรื่องการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ SMEs

ประเทศไทย ได้กำหนดเรื่องการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ SMEs ไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 มาตรา 42 ว่า ให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือองค์กรเอกชน ที่ประสงค์จะขอรับความช่วยเหลือ ส่งเสริม หรือสนับสนุนจากกองทุนยื่นคำขอต่อสำนักงาน หรือสถาบันการเงินที่คณะกรรมการบริหาร โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมอบหมายให้เป็นผู้จัดการกองทุน หรือส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจที่คณะกรรมการบริหาร โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมอบหมาย แล้วแต่กรณีพร้อมด้วยรายละเอียดแสดงแผนงานและโครงการที่จะดำเนินการ การขอและการให้ความช่วยเหลือ การส่งเสริม หรือการสนับสนุน ตลอดจนคุณสมบัติของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือองค์กรเอกชนที่มีสิทธิขอความช่วยเหลือ ส่งเสริม หรือสนับสนุนให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

เครือข่ายอุตสาหกรรม มีกลไกในการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน SMEs โดยองค์กรหรือหน่วยงานภาครัฐมีบทบาทในการส่งเสริมธุรกิจและอุตสาหกรรม แม้ว่าเครือข่ายอุตสาหกรรมไม่ได้มีกฎหมายที่กำหนดเรื่องการสนับสนุนและส่งเสริมธุรกิจขนาดเล็กเป็นการเฉพาะแต่ก็มีหน่วยงานของรัฐบาล คือ Department of Industry Innovation Science และ Research and Tertiary Education ทำหน้าที่ช่วยเหลือให้คำแนะนำ ให้บริการ และเป็นฐานข้อมูลให้แก่ธุรกิจขนาดเล็ก นอกจากนี้ยังช่วยแก้ไขปัญหาต่างๆ ในการดำเนินธุรกิจและร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ของภาครัฐบาลในการกำหนดนโยบายและมาตรการเพื่อการสนับสนุนและช่วยเหลือธุรกิจขนาดเล็ก Department of Industry Innovation Science และ Research and Tertiary Education มีโครงการต่างๆ ที่ช่วยให้ธุรกิจขนาดเล็กประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจตัวอย่าง เช่น การให้บริการให้คำปรึกษาสำหรับธุรกิจขนาดเล็ก โดย Small Business Advisory Services ให้คำปรึกษาแก่ธุรกิจขนาดเล็กด้าน

การบริหารจัดการ ด้านการเงิน ด้านการบริหารธุรกิจวางแผนธุรกิจ การเป็นที่เลี้ยงด้านธุรกิจ และความรู้ในเรื่องของกฎหมาย และกฎระเบียบต่างๆ โครงการ Textile Clothing and Footwear (TCF) Small Business Program (SBP) ให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน โดยการให้เงินทุนจำนวนสูงสุดถึง 50,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ แก่ผู้เข้าร่วมโครงการ เพื่อที่จะปรับปรุงธุรกิจของตน

สาธารณรัฐสิงคโปร์ มีกลไกในการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน SMEs โดยมีองค์กรหรือหน่วยงานภาครัฐที่มีบทบาทในการส่งเสริมธุรกิจและอุตสาหกรรม ได้แก่ กระทรวงการคลัง (Ministry of Finance) ได้กำหนดอัตราภาษี และสิทธิประโยชน์ทางภาษีซึ่งสามารถส่งเสริมภาวะเศรษฐกิจได้เป็นอย่างดีโดยสิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับ SMEs มีคณะกรรมการมาตรฐานผลิตภาพและนวัตกรรมแห่งสาธารณรัฐสิงคโปร์ (SPRING: Standards, Productivity and Innovation Board of Singapore) ได้จัดตั้งโครงการส่งเสริม SMEs หลายโครงการตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น และมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนด้านการเงิน (Financing Schemes) Loan Insurance Scheme (LIS) รัฐบาลให้เงินสมทบร้อยละ 50 ของเบี้ยประกันภัยที่ SMEs จ่ายให้แก่บริษัทประกันภัย เพื่อรักษาความปลอดภัยของเงินทุนหมุนเวียน Local Enterprise Finance Scheme (LEFS) ช่วยเหลือ SMEs ทางการเงิน ในการส่งเสริมการขายธุรกิจ โดยการร่วมมือกับสถาบันการเงินต่างๆ เพื่อให้สินเชื่อในดอกเบี้ยอัตราคงที่ตลอดระยะเวลาการกู้เงิน (ไม่เกิน 10 ปี) โดยผู้ได้ในวงเงินไม่เกิน 15 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์เพื่อนำเงินไปใช้ในการยกระดับทางด้านเทคโนโลยี Micro Loan Programmer (MLP) ช่วยเหลือทางการเงินแก่วิสาหกิจรายย่อยที่มีลูกจ้างไม่เกิน 10 คนหรือมีรายได้ไม่เกิน 1 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ โดยการให้สินเชื่อในวงเงิน 100,000 ดอลลาร์สิงคโปร์เป็นระยะเวลา 4 ปี

สาธารณรัฐฝรั่งเศส มีกลไกในการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน SMEs โดยมีองค์กรหรือหน่วยงานภาครัฐที่มีบทบาทในการส่งเสริมธุรกิจและอุตสาหกรรม ได้แก่ หน่วยงานเพื่อการลงทุนในสาธารณรัฐฝรั่งเศส (Invest in France Agency : IFA) รับผิดชอบเกี่ยวกับการส่งเสริมสร้างโอกาสและอำนวยความสะดวกให้แก่การลงทุนจากต่างประเทศในสาธารณรัฐฝรั่งเศส รวมทั้งการดูแลด้านการสร้างภาพลักษณ์และความน่าสนใจในการลงทุนในสาธารณรัฐฝรั่งเศส หน่วยงานท้องถิ่นอาจให้ความช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ กับโครงการการลงทุนที่อยู่ในเขตความช่วยเหลือของระดับภูมิภาค โดยอาจเป็นการให้เงินอุดหนุน (Subsidies) หรือเงินเพิ่มเติมจากเงินช่วยเหลือของรัฐบาลกลางและการสนับสนุนทางการเงินแก่สถานประกอบการ เช่น การลดราคาซื้อที่ดินและสิ่งปลูกสร้างในขอบเขตของความช่วยเหลือในระดับชาติและระดับภูมิภาคสำหรับพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง

ประเทศญี่ปุ่น มีกลไกในการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน SMEs โดยองค์กรหรือหน่วยงานภาครัฐที่มีบทบาทในการส่งเสริมธุรกิจและอุตสาหกรรม ตามกฎหมายสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม Small and Medium-sized Enterprise Basic Act มาตรา 26 มีการจัดตั้ง

คณะกรรมการกำหนดนโยบายธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในกระทรวงเศรษฐกิจการค้าและอุตสาหกรรม มีอำนาจตาม มาตรา 27 ให้คณะกรรมการสอบสวนและพิจารณาเรื่องสำคัญเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้เมื่อได้รับคำร้องขอจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจการค้าและอุตสาหกรรมหรือรัฐมนตรี เกี่ยวข้อง มีอำนาจจัดการเรื่องที่เกิดอยู่ในความสามารถของตนภายใต้ บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับวิสาหกิจขนาดกลางและเล็ก และข้อ 28 สภจะต้องประกอบด้วยสมาชิกไม่เกิน 30 คน กล่าวคือ สมาชิกสภาแห่งชาติจะได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจการค้าและอุตสาหกรรมจากบุคคลที่มีความรู้ความสามารถและ ประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวที่กำหนดไว้ สมาชิกจะต้องทำงานนอกเวลา นอกจากนี้ ประเทศ ญี่ปุ่นมีการจัดโครงสร้างการกำหนดนโยบายด้านเศรษฐกิจ โดยรวมศูนย์กลางภายใต้กระทรวง เศรษฐกิจ การค้า และการลงทุน (Ministry of Economy, Trade, and Investment : METI) ซึ่งมี บทบาทในการกำหนดนโยบายด้านการบริการ SMEs และมีการรวมศูนย์กลางจัดเจนภายใต้องค์กร วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (The Small and Medium Enterprise Agency : SMEA) และ องค์กรเพื่อการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และนวัตกรรมภาคแห่งประเทศญี่ปุ่น (Organization for Small and Medium Enterprise and Regional Innovation, Japan : SMRJ) โดย SMRJ ถือเป็นหน่วยงานหลักในการสนับสนุนให้บริการแก่ SMEs ในระดับภูมิภาค ในปัจจุบันมี สาขา 9 แห่ง ในภูมิภาค และสำนักงานย่อยอีก 1 แห่งในจังหวัด โอกินาวา นอกจากนี้ยังมี มหาวิทยาลัยสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME Universities) จำนวน 9 แห่ง

แนวคิดในทางทฤษฎีว่าด้วยการลงทุน การให้ความช่วยเหลือด้านการเงินการลงทุนใน ธุรกิจ (Business or Economic Investment) การลงทุนในความหมายเชิงธุรกิจหมายถึงการซื้อ สินทรัพย์เพื่อประกอบธุรกิจหารายได้ โดยหวังว่าอย่างน้อยที่สุดรายได้ที่ได้นี้เพียงพอที่จะชดเชยกับ ความเสี่ยงในการลงทุน มีข้อสังเกตว่า เป้าหมายในการลงทุนของธุรกิจคือ กำไร ซึ่งกำไรจะเป็นตัว ดึงดูดให้ผู้ลงทุนนำเงินมาลงทุน การลงทุนตามความหมายนี้กล่าวโดยสรุปได้ว่าเป็นการนำเงินออม หรือเงินที่สะสมไว้ (Accumulated Fund) และ/ หรือเงินกู้ยืมจากธนาคาร (Bank Credit) มาลงทุน เพื่อสร้างหรือจัดหาสินค้าประเภททุน ซึ่งประกอบไปด้วยเครื่องจักร อุปกรณ์และสินทรัพย์ประเภท อสังหาริมทรัพย์ ได้แก่ ลงทุน ในที่ดิน โรงงาน อาคารสิ่งปลูกสร้าง เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ผลิต สินค้าและบริการเพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภค ธุรกิจที่ลงทุนในสินทรัพย์เหล่านี้มุ่งหวัง กำไรจากการลงทุนเป็นผลตอบแทน

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพในการประกอบธุรกิจ ระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม เป็นระบบเศรษฐกิจที่ให้เสรีภาพแก่เอกชนในการเลือก ดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ เอกชนมี กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน สามารถเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต เศรษฐกิจทรัพย์ต่างๆ ที่ตนหามาได้ มี

เสรีภาพในการประกอบธุรกิจ รวมทั้งเลือกอุปโภค บริโภคสินค้า และบริการต่างๆ แต่เสรีภาพดังกล่าวจะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตของกฎหมาย ระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมนั้นมีข้อดี คือ ทำให้เอกชนมีเสรีภาพในการเลือกตัดสินใจในการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

เมื่อพิจารณาถึงพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 มาตรา 42 ให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือองค์กรเอกชน ที่ประสงค์จะขอรับความช่วยเหลือ ส่งเสริม หรือสนับสนุนจากกองทุนยื่นคำขอต่อสำนักงาน หรือสถาบันการเงินที่คณะกรรมการบริหาร โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมอบหมายให้เป็นผู้จัดการกองทุน หรือส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจที่คณะกรรมการบริหาร โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมอบหมาย แล้วแต่กรณีพร้อมด้วยรายละเอียดแสดงแผนงานและโครงการที่จะดำเนินการ การขอและการให้ความช่วยเหลือ การส่งเสริม หรือการสนับสนุน ตลอดจนคุณสมบัติของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือองค์กรเอกชนที่มีสิทธิขอความช่วยเหลือ ส่งเสริม หรือสนับสนุนให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง จะเห็นได้ว่า SMEs เข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ไม่มากนัก ทั้งนี้ เกิดจากข้อจำกัดของสถาบันการเงินที่ขอรับการสนับสนุนโดยตรงจากสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือ สสว. คือ “กองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม” และการได้รับการสนับสนุนผ่านหน่วยงานอื่นตามแผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs ซึ่งต้องมีหลักเกณฑ์ ขั้นตอน กฎ ระเบียบ รูปแบบการดำเนินงานที่ยุ่งยากซับซ้อน ทำให้มาตรการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ SMEs โดย สสว. ยังมีความไม่เหมาะสมและไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เมื่อพิจารณาถึงเครือรัฐออสเตรเลียแม้ว่าจะไม่ได้มีกฎหมายที่กำหนดเรื่องการสนับสนุนและส่งเสริมธุรกิจขนาดเล็ก แต่ก็มีโครงการ Textile Clothing and Footwear (TCF) และ Small Business Program (SBP) ให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน โดยการให้เงินทุนจำนวนสูงสุดถึง 50,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ แก่ผู้เข้าร่วมโครงการ เพื่อที่จะปรับปรุงธุรกิจของตน ประเทศสิงคโปร์ มีนโยบายส่งเสริมการลงทุนด้านการเงิน (Financing Schemes) Loan Insurance Scheme (LIS) ช่วยเหลือ SMEs ทางการเงินในการส่งเสริมการขยายธุรกิจโดยการร่วมมือกับสถาบันการเงินต่าง ๆ ให้สินเชื่อในดอกเบี้ยอัตราคงที่ สาธารณรัฐฝรั่งเศส มีหน่วยงานเพื่อการลงทุนในสาธารณรัฐฝรั่งเศส (Invest in France Agency : IFA) ให้เงินอุดหนุน (Subsidies) หรือเงินเพิ่มเติมจากเงินช่วยเหลือของรัฐบาลกลางและการสนับสนุนทางการเงินแก่สถานประกอบการ ประเทศญี่ปุ่นมีองค์กรเพื่อการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และนวัตกรรมภาคแห่งประเทศญี่ปุ่น(Organization for Small and Medium Enterprise and Regional Innovation, Japan : SMRJ) โดย SMRJ ถือเป็นหน่วยงานหลักในการสนับสนุนให้บริการแก่ SMEs

ในระดับภูมิภาค จะเห็นได้ว่านานาประเทศที่กล่าวมาแล้วข้างต้นได้กำหนดเรื่องการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) แตกต่างกันไป ทั้งนี้เป็นไปตามแนวคิดในทางทฤษฎีว่าด้วยการลงทุนที่ให้ความช่วยเหลือด้านการเงินการลงทุนในธุรกิจ (Business or Economic Investment) เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ผลิตสินค้าและบริการเพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภค โดยมุ่งหวังกำไรจากการลงทุนเป็นผลตอบแทน แต่ทั้งนี้ต้องอยู่ภายใต้แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพในการประกอบธุรกิจ ระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม เป็นระบบเศรษฐกิจที่ให้เสรีภาพแก่เอกชนในการเลือก ดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจแต่เสรีภาพดังกล่าวจะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตของกฎหมาย

ดังนั้น หากได้มีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายในส่วนเกี่ยวกับการใช้เงินกองทุน เพื่อให้ สสว. เป็นผู้ใช้เงินกองทุนในการให้ความช่วยเหลือแก่วิสาหกิจที่อยู่ในหลักเกณฑ์ ด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่ไม่จำกัดเพียงการให้กู้ยืมโดยตรงเท่านั้น โดยอาจพิจารณามาตรการที่ส่งเสริมให้ธนาคารพาณิชย์ ให้สินเชื่อแก่ SMEs เพิ่มเติมจากการให้ธนาคาร หรือหน่วยงานเฉพาะกิจของรัฐเป็นผู้ดำเนินการ จะทำให้เป็นการส่งเสริม SMEs ที่เป็นกลุ่มเป้าหมายได้อย่างเต็มที่

4.3 ประเด็นกฎหมายในเรื่องนิยามของ SMEs

พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543 มาตรา 4 ได้ให้คำนิยามของคำว่า “วิสาหกิจขนาดกลางหรือวิสาหกิจขนาดย่อม” ไว้ว่า วิสาหกิจที่มีจำนวนการจ้างงานมูลค่าสินทรัพย์ถาวร หรือทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วตามจำนวนที่กำหนดในกฎกระทรวง

กฎกระทรวงกำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ถาวรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2545 ข้อ 1 “วิสาหกิจขนาดย่อม” ได้แก่ กิจการที่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้

กิจการผลิตสินค้า ที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกินห้าสิบคน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรไม่เกินห้าสิบล้านบาท

กิจการให้บริการ ที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกินห้าสิบคน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรไม่เกินห้าสิบล้านบาท

กิจการค้าส่ง ที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกินยี่สิบห้าคน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรไม่เกินห้าสิบล้านบาท

กิจการค้าปลีก ที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกินสิบห้าคน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรไม่เกินสามสิบล้านบาท

กฎกระทรวงกำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ถาวรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2545 ข้อ 2 “วิสาหกิจขนาดกลาง” ได้แก่ กิจการที่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้

กิจการผลิตสินค้า ที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่าห้าสิบคนแต่ไม่เกินสองร้อยคน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเกินกว่าห้าสิบล้านบาทแต่ไม่เกินสองร้อยล้านบาท

กิจการให้บริการ ที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่าห้าสิบคนแต่ไม่เกินสองร้อยคน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเกินกว่าห้าสิบล้านบาทแต่ไม่เกินสองร้อยล้านบาท

กิจการค้าส่ง ที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่ายี่สิบห้าคนแต่ไม่เกินห้าสิบคน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเกินกว่าห้าสิบล้านบาทแต่ไม่เกินหนึ่งร้อยล้านบาท

กิจการค้าปลีก ที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่าสิบห้าคนแต่ไม่เกินสามสิบคน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเกินกว่าสามสิบล้านบาทแต่ไม่เกินหกสิบล้านบาท

เครือรัฐออสเตรเลีย ได้ให้คำจำกัดความของ SMEs ไว้ว่า

วิสาหกิจขนาดย่อม ได้แก่ วิสาหกิจที่มีเจ้าของคนเดียวหรือมีหุ้นส่วนจำนวนน้อย ควบคุมการบริหาร โดยเจ้าของเชิงบุคคลมากกว่าทางโครงสร้างการบริหารอย่างเป็นทางการอันเป็นลำดับขั้น และดำเนินการอย่างมีอิสระไม่สังกัดกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่รายได้ ได้แก่ ภาคอุตสาหกรรม ที่มีจำนวนคนงานน้อยกว่า 100 คน ภาคก่อสร้างและบริการ ที่มีจำนวนคนงานน้อยกว่า 20 คน

วิสาหกิจขนาดกลาง ได้แก่ ภาคอุตสาหกรรม ที่มีจำนวนคนงานมากกว่า 100 คน แต่ไม่เกิน 200 คน ภาคก่อสร้างและบริการ ที่มีจำนวนคนงานมากกว่า 20 คน แต่ไม่เกิน 200 คน

สำนักงานภาษีเครือรัฐออสเตรเลีย (Australian Tax Office) ได้กำหนดนิยามของธุรกิจขนาดเล็กไว้ ได้แก่ กิจการที่มีรายได้ไม่เกิน 1 ล้าน ดอลลาร์ออสเตรเลีย

AusIndustry เป็นหน่วยงานภาครัฐที่สนับสนุนอุตสาหกรรม ได้กำหนดนิยามธุรกิจขนาดเล็กไว้ ได้แก่ กิจการที่มีรายได้ไม่เกิน 5 ล้าน ดอลลาร์ออสเตรเลีย

นอกจากนี้ วิสาหกิจขนาดย่อมที่พบในเครือรัฐออสเตรเลียนักจะมีลักษณะเป็นเจ้าของเพียงคนเดียวหรือมีหุ้นส่วนจำนวนน้อย มีการควบคุมบริหาร โดยเจ้าของในลักษณะบุคคลมากกว่า โครงสร้างการบริหารแบบทางการที่มีลำดับขั้น และมีการดำเนินธุรกิจที่เป็นอิสระไม่สังกัดกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ จากนิยามดังกล่าว จะเห็นได้ว่าออสเตรเลียได้กำหนดลักษณะองค์กรธุรกิจโดยพิจารณาจากจำนวนการจ้างงาน และจำนวนรายได้ ซึ่งแตกต่างจากประเทศไทยที่ใช้เกณฑ์จำนวนการจ้างงาน และมูลค่าของสินทรัพย์ถาวร เครือรัฐออสเตรเลียไม่มีคำจำกัดความของ SMEs ที่เป็นมาตรฐานเดียวกันในระดับประเทศ โดยคำจำกัดความของ SMEs จะขึ้นอยู่กับหน่วยงานและกฎเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นสำหรับ SMEs โดยนโยบายส่งเสริมวิสาหกิจส่วนใหญ่ของออสเตรเลียจะเน้นที่การส่งเสริมธุรกิจขนาดเล็กเป็นหลัก

สาธารณรัฐสิงคโปร์ นิยามที่ปรากฏในกฎกระทรวง Competition (Fees) Regulations 2004 โดยถือว่า SMEs คือ

- 1) วิสาหกิจที่มีรายได้จากการขายประจำปีไม่เกินกว่า 100 ล้านเหรียญ หรือ
- 2) วิสาหกิจที่มีลูกจ้างไม่เกินกว่า 200 คน
- 3) ต้องมีสัดส่วนการถือหุ้นโดยคนสิงคโปร์อย่างน้อยร้อยละ 30 ของหุ้นทั้งหมด

กฎหมายว่าด้วยการแข่งขันทางการค้า (Competition Law) ให้คำนิยามของ SMEs ไว้ว่า วิสาหกิจที่มีทรัพย์สินน้อยกว่า 15,000,000 ดอลลาร์สิงคโปร์และมีลูกจ้างไม่เกิน 200 คน กระทรวงการคลัง (Ministry of Finance)

สาธารณรัฐฝรั่งเศสไม่ได้มีกฎหมายเฉพาะที่กำหนดคำนิยามของ SMEs ไว้แต่อย่างใด มีแต่เพียงกฎหมายปี ค.ศ.2008 (Loi Sur La Modernisation De L'Economie) เท่านั้น ที่ได้กล่าวถึง SMEs เอาไว้แต่คำนิยามที่ BPI-Groupe นำมาใช้นี้เป็นคำนิยามตามกฎหมายยุโรป ซึ่งกำหนดให้ วิสาหกิจที่จะมีลักษณะเป็น SMEs นั้น จะต้องเป็นวิสาหกิจที่มีการจ้างงานน้อยกว่า 250 คน มีจำนวนรายรับรายจ่ายจากการประกอบการที่แจ้งไว้ในแต่ละปีน้อยกว่า 50 ล้านยูโร วิสาหกิจขนาดย่อม จำนวนคนงาน 10-49 คน วิสาหกิจขนาดกลาง จำนวนคนงาน 50-249 คน ทั้งนี้ รายได้ประกอบการโดยรวมต้องไม่เกินกว่า 43 ล้านยูโร และต้องเป็นอิสระ คือมีผู้ถือหุ้นที่ไม่ใช่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมน้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นทั้งหมด

ประเทศญี่ปุ่น ให้คำจำกัดความของ SMEs ในประเทศญี่ปุ่น จะปรากฏอยู่ในคำนิยาม มาตรา 211 ของ Small and Medium-sized Enterprise Basic Act ปี 1999 ที่กำหนดประเภทแยกตาม ประเภทของกิจการว่า

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ภาคการผลิต จำนวนคนงานน้อยกว่า 300 คนหรือมีเงินทุนไม่เกิน 300 ล้านเยน

ภาคบริการ จำนวนคนงานน้อยกว่า 100 คนหรือมีเงินทุนไม่เกิน 50 ล้านเยน

ภาคการค้าส่ง จำนวนคนงานน้อยกว่า 100 คนหรือมีเงินทุนไม่เกิน 100 ล้านเยน

ภาคการค้าปลีก จำนวนคนงานน้อยกว่า 50 คนหรือมีเงินทุนไม่เกิน 50 ล้านเยน

ผู้ประกอบการรายย่อย

ภาคการผลิต จำนวนคนงานไม่เกิน 20 คน

ภาคการค้าหรือบริการ จำนวนคนงานไม่เกิน 5 คน

นอกจากนั้นแล้ว ยังได้มีการกำหนดนิยามขององค์กรขนาดเล็ก (Micro Company/Small Business) เพิ่มเติม ซึ่งหมายถึง กิจการทั่วไปที่มีคนงานไม่เกิน 20 คน (หรือกรณีภาคการค้าหรือบริการให้หมายถึงกิจการที่มีคนงานไม่เกิน 5 คน)

เมื่อพิจารณาถึงพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543 มาตรา 4 ได้ให้คำนิยามของคำว่า “วิสาหกิจขนาดกลางหรือวิสาหกิจขนาดย่อม” ไว้ว่า วิสาหกิจที่มี

จำนวนการจ้างงานมูลค่าสินทรัพย์ถาวร หรือทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วตามจำนวนที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งตามกฎกระทรวง ได้กำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ถาวรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไว้ตามกิจการที่มีลักษณะ กิจการผลิตสินค้า กิจการให้บริการ ค้าส่ง และกิจการค้าปลีก แต่ปรากฏว่านิยามของ SMEs ของไทยนั้นกว้างเกินไป จะเห็นได้จากการกำหนดจำนวนการจ้างงาน หรือมูลค่าสินทรัพย์ถาวรของ SMEs ไว้แทนที่จะใช้เกณฑ์รายได้ในการกำหนดขนาดของวิสาหกิจ ทำให้การส่งเสริม SMEs ในทางปฏิบัติไปไม่ถึงธุรกิจที่มีขนาดเล็กที่ต้องการความช่วยเหลือที่แท้จริง เมื่อพิจารณาถึงเครือรัฐออสเตรเลีย สาธารณรัฐสิงคโปร์ และสาธารณรัฐฝรั่งเศส แล้วจะเห็นได้ว่าได้กำหนดลักษณะองค์กรธุรกิจโดยพิจารณาจากจำนวนการจ้างงาน และจำนวนรายได้ ซึ่งแตกต่างจากประเทศไทยและญี่ปุ่นที่ใช้เกณฑ์จำนวนการจ้างงาน และมูลค่าของสินทรัพย์ถาวร และเป็นสิ่งที่สังเกตว่าประเทศออสเตรเลียได้ให้คำจำกัดความของ SMEs โดยมีนโยบายส่งเสริมวิสาหกิจส่วนใหญ่เน้นที่การส่งเสริมธุรกิจขนาดเล็กเป็นหลัก

ดังนั้น ผู้เขียนเห็นว่าหากได้มีการแก้ไขหลักเกณฑ์ในการจำแนกขนาดของวิสาหกิจขนาดกลางหรือวิสาหกิจขนาดย่อม (SMEs) โดยอาจพิจารณาใช้รายได้เป็นเกณฑ์แทนจำนวนการจ้างงาน หรือมูลค่าสินทรัพย์ถาวร ก็อาจจะทำให้มาตรการในการส่งเสริม SMEs ต่าง ๆ ของภาครัฐสามารถมุ่งเป้าไปที่กลุ่มธุรกิจที่มีขนาดเล็กที่ต้องการความช่วยเหลือที่แท้จริงเหมือนกับเครือรัฐออสเตรเลีย